

JULIAN TUWIM

(ur. 1894).

IMIĘ.

Moje życie miało imię dziewczęce,
Imię jasne, jak konwalje pierwsze,
Rwane w trawie błyszczącej o świetle
Przez lilijne, szopenowe ręce.

Tem imieniem, promieniami tkanem,
Lśniące liście leśne szeleściły,
Bzy majowe, zroszone perliście,
Tem imieniem pachniały kochanem...

A gdy niebo zwolna wieczorniało,
Gdy przez wyże wiała cisza polna,
W ciepłym wiewie i w jaskółczym świrze,
W każdym drzewie to imię szumiało.

...W opalowym mgieł zmierzchowych dymie
Coś rozwiało się obłokiem zwiewnym,
Smętkiem rzewnym duszę rozśpiewało:
Jakże było memu życiu na imię?

JESTEŚ ZNOWU...

Jesteś znowu! Mój Boże! Jak mi serce bije!
Jak mi się wzrok owiośnił! Jak świat rozradował!
Tylem nocy Cię w snach, nazbyt krótkich, całował!
Tylem dni dzień ten tęsknił, co przyszedł i żyje!

I jest! O — teraz właśnie! Jest ten dzień powrotny,
Wypłakany, kochany, nowy dzień spotkania.
Dzień wszystkiej mej nadziei, całego czekania,
Gdym Cię piastował w sercu, stęskniony, samotny!

I jakże to wypowiem? I jakiemu słowu
Powierzę ową radość, drżącą, niespodzianą,
Że obudzę się jutro z duszą rozkochaną,
Z uśmiechem szczęścia w ustach: »Jesteś! jesteś
[znowu!«

DYALOG.

Jeśli się zejda w biały, biały dzień prorocy,
Jakież to sąd?
— Święty.

Jeśli jest kwiat, co kwitnie, kwitnie o północy
Jakież to kwiat?
— Tajny.

Jeśli o morzu gwiazda drżąca drżąco śniła,
Jakież to sny?
— Ciche.

Jeśli po tobie płakał, płakał, moja miła,
Jakież to łzy?
— Smutne.

A dal, co miłość w niepamięci śle odmetry,
Jakaż to dal?
— Straszna...

A żal po tobie — smutnej, cichej, tajnej, świętej,
Jakież to żal?

— Chryste!!

JESZCZE MI NAZBYT...

Jeszcze mi nazbyt jesteś anielicą
I duchem jasnym, na ziemię zesłanym,
Jeszcze mi nazbyt Bogiem tchnie twe lico,
Nazbyt zjawieniem mi jesteś świetlanem.

Jeszcze zbyt często zdziwionemi oczy
Patrzę na Ciebie z niepewnością świętą:
Czyli to dusza moja przy mnie kroczy,
A w twoje ciało tę duszę zaklęto;

Jeszcze zbyt często, jako lilia biała
Kwitniesz w mych myślach zwiewnem napomk-
[nieniem,
By się przed tobą moja pieśń rozlała
Krwi purpurowej gorącym strumieniem.